

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

74. P-910/13

U IME REPUBLIKE HRVATSKE PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu mr. sc. Maji Josipović, u pravnoj stvari tužitelja Ivan Hribar iz Prudnica, Ante Kovačića 36, OIB: 61568989757, kojeg zastupa punomoćnik Ivica Škunca, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Suić & Škunca d.o.o., Zagreb, Domagojeva 14, protiv tuženika STEČAJNA MASA STEČAJNOG DUŽNIKA TRGOVINA ZAPREŠIĆ, zastupana po stečajnoj upraviteljici Bojani Sajko iz Zagreba, Bužanova 15, a ona po punomoćniku Goranu Smerdel, odvjetniku iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Ranko Pelicarić i Goran Smerdel iz Zagreba, Mrazovićeve 8/1, radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 20. svibnja 2014. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelj i punomoćnika tuženika, s danom objave 23. svibnja 2014.g.,

presudio je:

I/ Odbija se u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan koji glasi:

„I. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati iznos od 735.865,79 kn sa zakonskim zateznim kamatama obračunatim od 07.13.1995. godine pa do isplate u roku od 8 dana.

II. Tuženik se može osloboditi obveze isplate iznosa iz izreke točke I. ove presude prijenosom u vlasništvo tužitelja nekretnine označene kao prodavaonica broj 21 i gostiona broj 3 koja se nalazi na adresi u Prigorju, Zagrebačka 53, površine od 426,69 m², a po zemljišnim se knjigama vodi kao kčbr. 1733/1-poslovni objekt Opskrbni centar u Prigorju od 400 čhv, upisan u zk. ul. br. 3558 k.o. Brdovec, a koji se ugovor tuženik obvezuje sklopiti s tužiteljem u roku od 8 dana.“

III/ Nalaže se tuženiku naknaditi trošak tužitelja u iznosu od 27.600,00 kn u roku od 8 dana.

III/ Odbija se djelomično zahtjev tužitelja radi naknade troškova parničnog postupka u iznosu 5.000,00 kn.

IV/ Odbija se u cijelosti zahtjev tužitelja radi naknade troškova parničnog postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je 11. ožujka 2013. godine podnio tužbu radi isplate. Tužitelj je u tužbi u kratkom naveo da je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu P-5085/2000 od 11.01.2011., a koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-1875/01 od 24.04.2001., utvrđen ništavim ugovor o prodaji nekretnina upisanim u zk. ul. 3558 k.o. Brdovec, kč. br. 1733/1 koji su sklopili Trgovina Zaprešić d.d. i tužitelj kao kupac. Nadalje, da je tužitelj presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-4192/07 od 04.12.2007. odbijen sa zahtjevom kojim se dosuđuje da, radi nemogućnosti ispunjenja povrata stečenog, svaka strana zadržava ono što je primila od suprotne strane temeljem poništenog pravnog posla kupoprodaje nekretnina upisanim u zk. ul. 3558 k.o. Brdovec, kč. br. 1733/1. Isti postupak prekinut je rješenjem iz razloga što je tuženik brisan iz sudskog registra. Također je naveo da je rješenjem Županijskog suda u Velikoj Gorici broj Gž-4658/12 od 05.02.2013. odbijena žalba tužitelja izjavljena na rješenje OPćinskog suda u Zaprešiću broj Z-5467/08 od 18.01.2012., a kojim je naloženo brisanje prava vlasništva tužitelja na ranije navedenoj nekretnini. Tužitelj je na ime isplate kupoprodajne cijene isplatio na račun prednika stečajnog

dužnika iznos od 688.285,10 kn te na isto platio porez na promet nekretnina u iznosu od 47.580,69 kn. Kupoprodajna cijena plaćena je dionicama Trgovine Zaprešić d.d., Zaprešić. Kako je pravni posao kupoprodaje utvrđen ništavim, time je tuženik stekao bez osnove protuvrijednost dionica koja je tada iznosila 688.285,10 kn. Sukladno čl. 104.st.1. Zakona o obveznim odnosima propisano je da u slučaju ništavnosti ugovora svaka ugovorna stranka je dužna vratiti sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, a ako to više nije moguće ili ako se priroda onoga što je ispunjeno protivi vraćanju da se ima dati odgovarajuća naknada u novcu prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke. Tužitelj slijedom svega navedenog zahtjeva da mu tuženik isplati iznos od 688.285,10 kn koji iznos predstavlja protuvrijednost dionica s kojima je platio kupovninu po ranije navedenom ugovoru o kupoprodaji nekretnina kao i da mu naknadi štetu na ime plaćenog poreza na promet nekretnina u iznosu od 47.580,69 kn. Tužitelj ujedno predmetnom tužbom postavlja tuženiku i građanskopravnu ponudu kojom se može osloboditi svoje obveze prema tužitelju ako tužitelju preda u vlasništvo nekretninu koju je ovaj isplatio dionicama u ranije navedenoj protuvrijednosti.

Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio u cijelosti tužbu i tužbeni zahtjev te ja naveo da ističe prigovor zastare, a obzirom da je ugovor između stranaka ništetan od dana njegova zaključenja 7. prosinca 1995. Također navodi da je isti ugovor utvrđen ništetnim presudom Pž-1875/01 od 24. travnja 2001. godine, dakle prije gotovo 12 godina. Osporio je da bi tužitelj na račun prednika uplatio iznos od 688.285,10 kn, a također je osporio da je tužitelj platio porez na promet nekretnina u iznosu od 47.580,69 kn. Nadalje osporava da je tužitelj prenio na tuženika dionice u vrijednosti od 688.285,10 kn, a ukoliko bi iste i bile prenesene tada osporava da bi iste vrijedile 688.285,10 kn.

Tužitelj u daljnjem tijeku postupka navodi da je zastara prekinuta podnošenjem tužbe ovom sudu u predmetu broj P-4192/07, a također je istaknuo da tužitelj u ovom sporu disponira i vlasničkopravnim zahtjevom koji ne zastarijeva.

U tijeku postupka sud je izvršio uvid u dokaze koji prileže spisu i to presliku presude ovoga suda P-5085/00 od 11.01.2011. (list 8-9 spisa), presliku presude VTS RH Pž-1875/01 od 24.04.2001. (list 10-12 spisa), presliku presude i rješenja ovoga suda P-4192/07 od 4.12.2007. (list 13-15 spisa), preslika rješenja ovoga suda P-4192/07 od 05.12.2007. (list 16 spisa), preslika rješenja ovoga suda P-4192/07 od 06.12.2007. (list 17 spisa), preslika rješenja Općinskog suda u Zaprešiću Z-769/13, Z-433/12 i Z-5476/08 (list 18,33 spisa), preslika rješenja Županijskog suda u Varaždinu Gž- 4658/12 (list 19,32 spisa), preslika ugovora o prodaji (list 24-25 spisa), presliku presude i rješenja ovoga suda P-1043/10 (list 34-40,66-72 spisa), presliku presude VTS RH Pž-4325/10 (list 75-77 spisa) te je izvršio uvid u spis ovoga suda poslovnog broja P-4192/07.

Sud je odbio dokazne prijedloge tužitelja i to prijedlog da se izvrši uvid u spis P-1043/10, a koji spis se vodio između različitog tužitelja i istog tuženiku radi slične pravne stvari, obzirom da je sud smatrao kako uvid u isti spis nije potreban radi odlučivanja u ovoj pravnoj stvari. Isto tako je odbio prijedlog da se izvrši uvid u spis P-5085/00 koji se vodi između ovih stranaka radi proglašenja ništetnih ugovora o prodaji, a obzirom da između stranaka nije sporno da je predmetni ugovor proglašen ništetnim. Nadalje, odbio je dokazni prijedlog za saslušanjem stranaka na okolnost prijenosa dionica i tijeka kupnje te prijedloga za pribavljanje podataka od stečajne upraviteljice odnosno od suda o povijesti prijenosa dioničara, kao i od Porezne uprave podatak o plaćanju poreza temeljem ugovora koji je proglašen ništetnim obzirom da se prema mišljenju suda sve činjenice koje su važne za donošenje odluke mogu utvrditi temeljem isprava i dokumentacije koja priloži spisu, a posebno se pri tome vodio činjenicom da je sud dužan postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova.

Cijeneci rezultate dokaznog postupka, kako svaki dokaz zasebno tako i sve dokaze zajedno, a na osnovi odredbe čl. 8. Zakon o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 57/11 i 25/13, dalje: ZPP-a), ovaj sud došao je do uvjerenja da tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti nije osnovan.

Između stranaka sporan je osnov i visina tužbenog zahtjeva, kao i da li je nastupila zastara utuženog potraživanja.

Uvidom u ugovor o prodaji razvidno je da su tužitelj kao kupac i prednik tuženika kao prodavatelj sklopili isti ugovor radi kupoprodaje nekretnine koja u naravi predstavlja prodavaonicu prodavatelja broj 21 i gostionu broj 3 koje se nalaze na adresi Prigorje, Zagrebačka 53 i koji je prostor ukupne neto površine 426,49 m², a koja je upisana u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Zagrebu, zk.ul. 3558 k.o. Brdovec, kč.br. 1733/1.

Uvidom u presudu ovoga suda poslovni broj P-5085/2000 od 11.1.2001. utvrđeno je da je ranije navedeni ugovor utvrđen ništavim te je naloženo zemljišno knjižnom odjelu Općinskog suda u Zagrebu brisanje upisa temeljem istog ugovora, dok je odbijen dio tužbenog zahtjeva kojim se traži da se utvrdi ništavim ugovor o prijenosu dionica između ovdje tužitelja i prednika tuženika u svrhu isplate kupovnine po predmetnom ugovoru. Ista presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH, broj Pž-1875/01.

Iz presude i rješenja ovoga suda broj P-4192/07 od 04.12.2007. utvrđeno je da je odbijen tužbeni zahtjev kojim se traži da se zbog nemogućnosti povrata stečenog dosuđuje kako svaka stranka zadržava ono što je primila od suprotne strane temeljem ranije navedenog, a poništenog ugovora o prodaji. Uvidom u rješenje ovoga suda P-4192/2007 od 5.12.2007. utvrđeno je da je naloženo tužitelju naknaditi trošak tuženiku, dok je rješenjem ovoga suda broj P-4192/2007 od 6.12.2010. utvrđen prekid postupka.

Nadalje, iz rješenja Općinskog suda u Zaprešiću poslovni broj Z-769/13, Z-433/12 i Z-5476/08 utvrđeno je da je brisana zabilježba žalbe u zk.ul. 3558 k.o. Brdovec.

Iz rješenja Županijskog suda u Varaždinu Gž-4658/12 od 5. veljače 2013. Utvrđeno je da je odbijena žalba tužitelja i potvrđeno rješenje Općinskog suda u Zaprešiću broj Z-5476/08 od 18.1.2012. a kojim je brisano pravo vlasništva tužitelja te je određena uknjižba prava vlasništva za korist prednika tuženika, a sve na temelju pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-5085/2000 od 11.1.2001.

Uvidom u presudu i rješenje ovoga suda broj P-1043/2010 od 16.3.2010. i presudu Visokog trgovačkog suda RH Pž-4325/10 razvidno je da se iste ne odnose na ovdje predmetne stranke već na tužitelja Krešu Dimića i ovdje tuženika. Uvidom u iste utvrđeno je da se u njima ne mogu utvrditi odlučne činjenice bitne za ovaj postupak.

Uvidom u spis ovoga suda poslovni broj P-4192/07 utvrđeno je da je u istom podnesena tužba od strane ovdje tužitelja protiv ovdje tuženika dana 4.10.2007. godine.

Obzirom da je sud tijekom postupka utvrdio da je Ugovor o prodaji predmetnog poslovnog prostora koji je sklopljen između tužitelj i prednik tuženika dana 08.12.1995., utvrđen ništavim, tako su i stranke predmetnog ugovora sukladno čl. 104. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01, dalje: ZOO) bile dužne vratiti drugoj sve ono što su primili po osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće ili ako se priroda onog što je ispunjeno protivu vraćanju, tada dati odgovarajuću naknadu u novcu.

Kako je Ugovor utvrđen ništavim presudom ovog suda P-5085/2000, a koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-1875/01 od 24. travnja 2001., tako je obveza o vraćanja onog što su stranke primile po tom ugovoru nastupila 25. travnja 2001.

Sukladno odredbi čl. 361. st. 1. ZOO-a propisano je da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, dok zastara nastupa kad istekne posljednji dan zakonom određenog vremena (čl. 362. ZOO-a).

Odredbom članka 371. ZOO-a određeno je da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.

Shodno tome, zastara je sukladno čl. 361. st. 1. ZOO-a počela teći prvog slijedeće dana nakon donošenja presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-1875/01 od 24. travnja 2001. odnosno dana 25.04.2001. godine te je nastupila dana 25.04.2006. istekom općeg zastarnog roka. Tužba u ovom predmetu podnesena je nakon općeg zastarnog roka odnosno 11.03.2013., dakle skoro 12 godina nakon nastajanja obveze vraćanja što je

primljeno po poništenom Ugovoru, a također i u odnosu na naknadu štete nakon proteka roka iz čl. 376. ZOO-a.

Tužitelj je tvrdio da je zastarni rok prekinut podnošenjem tužbe u predmetu koji se vodi pred ovim sudom P-4192/2007. Kako je uvidom u isti utvrđeno da je tužba u istom predmetu podnesena dana 04. listopada 2007. godine (dakle skoro 7,5 godine nakon nastajanja obveze vraćanja što je primljeno po poništenom Ugovoru), to proizlazi da je u tom predmetu tužba podnesena nakon isteka općeg zastarnog roka od 5 godina, slijedom čega nije došlo do prekida zastare.

Nadalje, tužitelj je tijekom postupka tvrdio da isti u ovom sporu disponira i vlasničkopravnim zahtjevom koji ne zastarijeva. Suprotno tvrdnjama tužitelja tužbeni zahtjev odnosi se na isplatu, ali je postavljena građanskopravnu ponudu kojom se tuženik može osloboditi svoje obveze prema tužitelju za isplatu ako tužitelju preda u vlasništvo nekretninu koju je ovaj isplatio dionicama u ranije navedenoj protuvrijednosti te da se obveze s tuženikom sklopiti u tome ugovor. Ista ponuda ne predstavlja vlasničkopravni zahtjev, slijedom čega nema ni govora o tome da utužena tražbina ne zastarijeva.

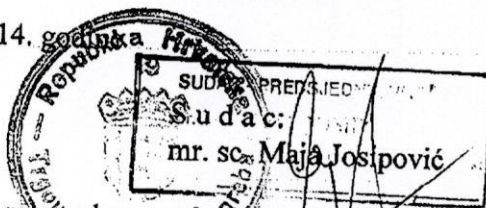
Shodno tome utuženo potraživanje tužitelja je zastarjelo pa sud nije provodio daljnje dokaze. Slijedom svega navedenog tužitelj je odbijen s tužbenim zahtjevom kao neosnovanim, u cijelosti te je odlučeno kao u točki I/ izreke ove presude.

Odluku o parničnom trošku sud je donio sukladno čl. 154. st. 1., čl. 155. st. 1. i 2. i čl. 164. ZPP., prema vrijednost predmeta spora te sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika («Narodne Novine», broj 142/12; dalje: Tarifa). Kako je tužitelj izgubio spor dužan je naknaditi tuženiku trošak i to troška odgovora na tužbu u iznosu od 7.360,00 kn (Tbr. 8. i Tbr. 50 Tarife), što uz trošak PDV-a prema Tbr. 42. Tarife iznosi 9.200,00 kn, trošak zastupanja na ročištu dana 21.01.2014. godine u iznosu od 7.360,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 50 Tarife) što uz trošak PDV-a prema Tbr. 42. Tarife iznosi 9.200,00 kn, trošak zastupanja na ročištu dana 21.01.2014. godine u iznosu od 7.360,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 50 Tarife) što uz trošak PDV-a prema Tbr. 42. Tarife iznosi 9.200,00 kn pa je tuženiku ukupno dosuđen trošak u iznosu od 27.600,00 kn te je odlučeno kao u toč. II. izreke ove presude.

Sud je odbio tuženika za trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 5.000,00 kn obzirom da je uvidom u spis utvrđeno da tuženik nije imao isti trošak. Slijedom navedenog sud je odlučio kao pod točkom III. izreke presude.

Obzirom da tužitelj nije uspio u parnici, odbijen je sa zahtjevom za naknadu troškova parničnog postupka u cijelosti te je stoga odlučeno kao u toč. IV. izreke ove presude.

U Zagrebu, 23. svibnja 2014. godine

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od osam dana od dana primitka pisanog otpravka presude odnosno od dana objave presude ukoliko predno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.